

สติปัญญา ๔ ปิดอบายภูมิได้

พระภิกษุวิสุทธิคุณ

R3010

ญาติโยมเอ๋ย โปรดได้ทราบไว้เถอะ บุญกรรมมีจริง บาปกรรมมี ยมบาลจด
ไม่มี จิตนี้เป็นผู้จด จดทุกวันนี้คือ อารมณฺ์ เรื่องจริงแน่ จดทุกกระเปียดนี้ว่า บาปบุญคุณ
โทษบันทึกรู้เข้าไว้ พอวิญญูณออกจากร่างไป มันก็ขยายออกมาใช้กรรมไป ถ้าเราทำ
ดีก็ไปบังเกิดในสวรรค์ ทำชั่วก็ลงนรกไปแบบนี้

อาตมามาคิดดูนะว่าสวรรค์อยู่บนฟ้า นรกอยู่ใต้ดินก็คงไม่ใช่ ดูตัวอย่างที่เคย
เล่าให้ญาติโยมฟัง

ตาเล่งฮ่วย ผูกคอตาย วิญญูณไปเข้ายายเกา ยายเกาเป็นคนไทยแท้ ๆ
เกิดพูดภาษาจีนได้ ตอนนั้นอาตมาอยู่วัดพรหมบุรี อาตมาเป็นหมอไล่ผีแต่ไม่มีคาถา
ถ้าเป็นหมอผีไม่ต้องใช้คาถา ทำปากขมุขมิบ เทน้ำมนต์รดส่งไป ผีจริงก็ร้อง ผี
ปลอมก็ร้อง พวกนี้โดนน้ำไม่ได้ร้องหมด อาตมาจับผีได้หมดแล้ว จริงปลอมรู้หมด

คนที่เป็นลมเพลมพัดไม่ต้องเสกคาถาหรอก เอาน้ำพ่นไปยังร้องเลย ร้องหวีด
หวาด ๆ คนสติไม่ดี ไม่ใช่อะไรหรอก คนไม่มีสติเขาสวดภาณยักษ์กัน คนไม่มีสติดี
กันจะตาย คนมีสติเขาเฉย นี่จำไว้ มีสตินี้มีประโยชน์ คนไม่มีสติผีเข้าเจ้าสิง

มีคนมาตามอาตมาไป พอไปถึงยายเกาพูดภาษาจีน เลยต้องให้เรือไปตาม
ตาแป๊ะเลี้ยงเกียก ไว้ผมเปีย เป็นลุงเขยอาตมาให้มาเป็นล่าม

เขาขอไม่ต้องไล่เขา เขาอยู่กับ ฮ่วยเซี่ยเถ้า อยู่ตรงใกล้วัดพรหมบุรีนี้เอง

อาตมาถามว่า “ช่วยเซี่ยเถ่า” คือใคร ทำไมถึงไปอยู่กับ “ช่วยเซี่ยเถ่า” เขาบอกว่า

“ชื่อ หลวงตามด เคยเป็นเจ้าอาวาสวัดกลางพรหมนคร อยู่เหนือตลาดปากบางนี่เอง อยู่ด้วยกัน ๒ คน ขุดดินถมถนนทุกวัน ถ้าไม่ขุดดินเขาเขียนดี และช่วยเซี่ยเถ่าก็ขุดดินด้วย”

อาตมาได้ถามคนเฒ่าคนแก่ชื่อ บัวเฮง อยู่ตลาดปากบางบอกว่า ช่วยเซี่ยเถ่า มีจริง ชื่อ สมภารมด อยู่วัดกลาง เป็นสมภารวัด จะสร้างถาวรวัตถุของวัด แต่เงินทองถูกมัทคหายกโกงไปหมด ไม่รู้จะทำอย่างไร เสียใจเลยผูกคอตาย

นี่เห็นไหมสมภารผูกคอตาย ไม่ได้เคยเจริญกรรมฐานเลย ตายมาตั้งห้าหกสิบปีแล้ว เดี่ยวนี้ยังอยู่ ตาเล่งช่วยเล่าว่า อยู่กับช่วยเซี่ยเถ่า ซ้อมด ก็ตรงกัน อาตมาถามว่า “อยู่ตรงไหนล่ะ ทานข้าวที่ไหน ลือมาทำไมล่ะ”

“อ้าวมาบอกให้ลือไปบอกหลานสาวอ้วนนะ ทำบุญไปให้อ้วนไม่ได้นะ อย่าทำเลย”

“แล้วกินที่ไหนล่ะ”

“อ้วนกับช่วยเซี่ยเถ่าไปกินตามกองขยะ ที่เขาเอาเศษอาหารมาทิ้งกินกับหนอน”

“เฮ้อ! ที่ดี ๆ ทำไมไม่กินล่ะ”

“ไม่มีใครให้กิน มีอีกพวกหนึ่งขุดถนนเหมือนกัน แต่เขามีข้าวกิน พวกอ้วนไม่มีข้าวกิน ต้องไปกินที่มันเหลือ ๆ จึงจะกินได้ ไปบอกหลานสาวอ้วนชื่อเจี้ย นะ บอกว่าไม่ต้องทำบุญไป อ้วนไม่ได้ ถ้าลืออยากทำบุญให้อ้วนนะ ช่วยเซี่ยเถ่ามดบอกกับอ้วน บอกให้ลูกหลานเจริญวิปัสสนา นะ และอ้วนจะได้”

อาตมาก็มาบอกเจ้เจี้ยว่า ตาเล่งช่วยบอกให้เจริญกรรมฐาน แต่กลับถูกว่า บ้า บอคอแตกเสียอีก

ตาเล่งช่วยบอกว่า ที่อ้วผูกคอตายนี้ไม่ใช่อะไร อาเจี้ยไม่ให้เงินอ้วกินยาฝิ่น อ้ว กินวันละ ๕ บาท ตักน้ำให้ทำขนมขาย ไม่ตักให้ก็ไม่ให้อ้วกินยาฝิ่น อ้วก็เสียใจผูกคอตาย ตายไปแล้วก็ไม่มีใครให้กิน ช่วยเซี่ยเถ้าบอกให้ลูกหลานเจริญวิปัสสนาจึงจะได้

อาตมาถามว่า “ช่วยเซี่ยเถ้า บวชเป็นสมภารเจ้าวัด ทำไมไม่เจริญกรรมฐาน มาผูกคอตาย”

เขาบอกว่า “ไม่ได้ทำ ะ” อาตมาจดและจดจำไว้จนบัดนี้

อาตมาถามว่า “ลื้ออยู่วัดไหนล่ะ”

“อ้วอยู่ตรงนี้เอง อ้วเห็นลื้อทุกวัน ลื้อเดินไปอ้วก็ทักลื้อว่า อี้ไปไหนนะ แต่ลื้อไม่พูดกับอ้ว”

อาตมาถามว่า “จุดถนนที่ไหน” ก็ชี้ไปตรงนั้น แต่ไม่เห็นมีถนน ก็ได้ความว่า เราเดินไปตลาดบ้านเหนือบ้านใต้ เขาเห็นเราหมดเขาทัก แต่เราไม่รู้เรื่อง อาตมาถามต่อไปว่า

“ลื้อมีความเป็นอยู่อย่างไร” เขาบอกว่า “ถ้าถึงวันโกนวันพระ เขาให้หยุดงาน ที่มานี้เป็นวันโกน หยุดงานแล้ว เดี่ยวอ้วต้องรีบกลับ เดี่ยวเขาจับได้ เขาตีอ้ว หนีมาบอกหน่อยเท่านั้นเอง”

และยายเกานั้น พอถึงวันโกนสารทก็พายเรือมาจอดที่ตลาดปากบาง มีน้ำไหลเข้าทุ่ง ตอนนั้นชลประทานไม่มี ไปจอดเรือตรงที่เขาผูกคอตาย มาซื้อของจะไปกว

กระยาสารท ตาเล่งช่วยบอกเขาให้หยุดงาน อ้าวเลยกระโดดขึ้นเรือมาเลยมาเข้ายาย
เกา ซึ่งนั่งผ้าโจงกระเบน ใส่เสื้อเตี่ยว

พอฝี้ออกแล้ว อาตมาบอก “ยายเกาอื้อย เจี้ยะปั้ง ฮ้อนะ” ยายเกายังไม่รู้
เจี้ยะปั้งเลย พุดจีนไม่ได้ อยู่บางสำโรง เขตสวี อำเภอกำกั๋ง จังหวัดลพบุรี

อาตมาอยากรู้ว่า ฝีมีจริงไหม ก็เป็นหมอดีเสียเอง นี่เล่าให้ญาติโยมฟัง

สรุปได้ความว่า การที่ฆ่าตัวตาย ผูกคอตาย ญาติพี่น้องทำบุญให้ไม่
ได้ผลแน่ ต้องเจริญวิปัสสนากรรมฐานแผ่ส่วนกุศลจึงจะได้รับผล เพราะฝีมา
บอกอย่างนี้ โยมจะเชื่อหรือไม่เชื่อไม่เป็นไรนะ ก็นี้กว่ายาทำวิปัสสนากรรมฐานไปก็
จะได้รับผลว่าบุญบาปมีจริง นรกสวรรค์มีจริง หรือไม่ประการใด

เหมือนคนเรือนจำในวันนี้ ไปกระตุกสายสร้อยเขาและเอาเท้าถีบ เพราะสร้อย
เส้นใหญ่ เขาลืมไปแล้ว พอนั่งวิปัสสนาเข้าก็ปวดคอ คอเขี้ยว ปวดขา กำหนด “ปวด
หนอ ๑” ก็นึกถึงกรรมที่ตนทำไว้ ที่ได้ไปกระตุกสร้อยเขา พอนึกได้บ๊ีบ ขอ
อโหสิกรรมทันที ต่อไปนี้ข้าพเจ้าจะไม่ทำอีกแล้ว ปรากฏว่าหายปวดทันที นี่แสดงว่า
เห็นกฎแห่งกรรมด้วยเวทนา

ขอฝากญาติโยมไว้ด้วย มีพยานหลักฐาน เดี่ยวนี้ออกจากเรือนจำไปแล้ว เป็น
ไทแล้ว ทำตามตัวอย่างที่อาตมาพูดตรงกับใจเขา บอกว่า

“หลวงพ่อ ที่พุดหิมันซึ่งใจผมคิดไว้แล้ว ออกไปนี้ต้องเอาธูปเทียนแพไป
อโหสิกรรมที่ได้ไปทำเขาไว้ แล้วจะไปบูชาพ่อแม่ หาสุกหาภรรยาดำเนินงาน
กันต่อไป”

วันนี้อาตมาก็ขออนุโมทนาสาธุการส่วนกุศล ท่านทั้งหลายมาบำเพ็ญกุศล
เจริญวิปัสสนากรรมฐานให้แก่ตนเอง โดยเฉพาะอย่างยิ่งด้วยการเจริญสติปัฏฐาน ๔

เจริญกาย เวทนา จิต ธรรม ตั้งพิจารณาโดยปัญญา ตลอดกระทั่ง ยืน เดิน นั่ง นอน จะคู่เหยียด ๆ ขาทุกประการ ก็มีสติครบ

รับรองได้เลยว่า ถ้าโยมทำถึงขั้น ปิดประตูบាយได้เลย นรก เปรต อสุรกาย สัตว์เดรัจฉาน โยมจะไม่ไปภูมิไหนอย่างแน่นอน

เพราะเหตุใด เพราะอำนาจกิเลสทั้งหลาย โลภะ โทสะ โมหะ เกิดขึ้น โยม ก็กำหนดได้ ไม่มีโลภะ ขณะมีโลภะ ก็กำหนด โลภะหายไป

จิตวิญญานตายขณะมีโลภะตายไปเป็นเปรต กำลังมีโทสะตายไป ขณะนั้นลงนรก มีโมหะรวบรวมอยู่ในจิตใจไว้มากต้องไปเกิดเป็นสัตว์ เดรัจฉานอย่างแน่นอน

ถ้ามีสติปัฏฐาน ๔ มีสติสัมปชัญญะดี อบายภูมิก็ไม่ต้องไป ปิด นรก เปรต อสุรกาย สัตว์เดรัจฉานทางอายตนะธาตุ อินทรีย์ ดังที่กล่าวมาแล้วนี้ทุก ประการ

ขอกุศลที่ญาติโยมได้บำเพ็ญไปแล้ว ๒-๓ วาระที่ผ่านมา จงเป็นพลวปัจจัย ดล บันดาลย้อนกลับเป็นบุญกุศลให้ญาติโยมทั้งหลาย ประสบความสุขสันต์นิรันดรทุก ท่าน และจงพยายามก้าวหน้าผ่านเกาะแก่งทุรกันดาร ผ่านอุปสรรคถึงฝั่งปากคือ พระนิพพาน โดยทั่วหน้ากัน ณ โอกาสบัดนี้เทอญ...